

Szeretett hittestvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A második korintusi levelet olvassuk immár hetek óta a református bibliaolvasó kalauz szerint. A mai igében azzal az érdekes problémával találkozunk, hogy miközben a korintusi gyülekezet Pál apostolnak köszönhette a megalakulását és a lelki fejlődésének nagy részét, a gyülekezet egyszer csak rájött arra, hogy Pál apostol nem is olyan nagy durranás. Nem is akkora kaliber. Vannak nála nagyobb nevek, nagyobb apostolok. Úgyhogy meg is kérték az apostolt, hogy ugyan, adja már át a helyét a jobbaknak. Kedves Pál! Elvégezted a feladatodat, az előkészítő munkát sikerrel teljesítetted, köszönjük, most már tűnj el, a szolgálatot hadd vegyék át olyan hitben erősek, akiknél nincsenek kételyeink, akik egyenletesen hisznek, akik jó retorikai képességgel bírnak, akik nem jelentéktelen testi megjelenésűek, akik csodákról tudnak mesélni, akik új, nagy tanokat tudnak mondani, akik igazi lelki vezetők, akikre felnézünk.

Pál apostolnak ehhez a félreállításhoz nem volt humora. Nyilván. De miért is nem? Sértettségből? Lehetett volna abból is, hiszen még ha a gyülekezetnek igaza is lett volna, akkor is valamennyire az ő hátán léptek volna fel a többi hit titánok, de az apostol egészen más okból szállt vitába a korintusiakkal.

Mert mi is volt a korintusiak rossz logikája?

Például az, hogy ők azt gondolták: az erőtlenség nem kellene Istennek, az erősek a méltók. Egy gyülekezet akkor jó, ha az oda járó hívek tehetségesek, szépek, ügyesek, áldottak, okosak, jókedvűek, egészségesek stb. Csakhogy ez nagyon nem igaz. Jézus éppen az elveszetteket kereste első sorban, a bűnösöket, saját árnyékukat átlépni nem tudókat. Tanítványi köréből szinte teljesen kihagyta például az értelmiségit és a papságot. Micsoda erőtlenség! És mégis ez volt a Krisztus gyülekezete.

Aztán az is tévhit lehetett a korintusi gyülekezetben, hogy ha Isten el is fogadja az erőtlenséget, akkor is csak azért, mert látja őket, ahogyan majd erősek lesznek. Tehát oké, ám legyen valaki akár bűnös, de majd ha megtér, akkor aztán akkora bizonyágtétele lesz, hogy csak na! Korábban erőtlenség voltam, de most aztán erős. Tetszetős teológia, csakhogy ez sem isteni, hanem sátni logika. Mert éppen e miatt olyan hiteltelen sok hívő ember és gyülekezet, amelyik az erős hitű gyülekezeti tagokkal dicsekszik és hallgat a gyenge hitűekről, vagy pedig a saját életében az erős hitével dicsekszik és sunyin hallgat a gyenge hitéről. Ezekben a gyülekezetekben a gyenge hitűeket kinézik, meggyanúsítják, statisztikagyilkosoknak tartják, a hitük ingatagságát megvetendő dolognak tartják. Ezekben a gyülekezetekben minden sikerül, és az a propagandájuk, missziójuk, hogy emberek, ide érdemes jönni, mert itt csodák történnek, győzelmek sorozata figyelhető meg, az erő velünk van, a hangulat fergeteges. Jézus ezzel ellentétben a megrepedt nádszálat nem törte össze és a pislákoló méceszt nem oltotta el. Pedig egyikért sem lenne kár. De nem Jézus szemében. Jézus a bűnösöket jött magához ölelni.

Milyen jó, hogy az én gyülekezetem a bűnösök erőtlenség gyülekezete. Másként szörnyű lenne hetente a szószékről úgy prédikálnom, mintha én lennék a legerősebb.

Pál apostol ezekkel a korintusi tévhitekkel szemben arról tesz bizonyágot, hogy ő még annyira sem erős, amennyire őt annak tartják, csupán egyszerűen az Isten ezen az erőtlenség emberen

keresztül meg tudta valósítani az ő erejét, áldásait. Semmit nem javít a helyzeten az, ha Pál apostol helyett tetszetősebb emberekkel próbálják a gyülekezet lelki vezetését majd biztosítani. Az erős emberekre való felnézés csak tévhithez vezetne a gyülekezetben. Vajon ki erős és ki nem? Vajon Isten neve ott dicsőíttetik csak, ahol nagy dolgok történnek?

Készülésemkor eszembe jutott az a keresztyén ember, aki akkor, amikor már híres volt, egy fogadáson hallotta, hogy valaki gúnyos megjegyzést tett rá, hogy ő valamikor csak cipész volt. Ekkor emberünk odalépett az őt becsmérőhöz és azt mondta: Elnézést, de ön nem jól tudja ezt, én ugyanis csak egyszerű foltozóvarga voltam.

Visszatérve igénkre: Pál apostol nem azzal védekezik, hogy visszavág: még hogy engem mertek erőtlennek nevezni, akinek voltak elragadtatásaim, eredményeim, teológiai műveltségem stb., hanem azt mondja: ti nem is tudjátok, hogy én mennyire kicsi vagyok. Mennyire gyarló vagyok. Annyira, hogy egy tövis van a testemben, ami nekem olyan, mint a Sátán angyala. Háromszor is minden erőmmel ostromoltam Istent, hogy szabadítson meg tőle, de nem tette. Úgyhogy beteg maradtam, nem tudok meggyógyulni. Imádkoztam, és nem hallgatott meg az Isten. Kész csőd! De! Éppen ebben az erőtlenséget naponta átélésemben tapasztalom meg, hogy nagy az Isten. Hogy gyülekezetek tucatjai alakultak pogány földön. Részben az én munkám által is. Hát mi ez, ha nem igazi csoda. Kegyelem. Isten arra tanított, hogy elég neked az én kegyelmem a hasznos életre. Elég a kegyelem, hogy a munkádat elvégezd.

Testvéreim! Elég a kegyelmem, hogy van feladatunk. Lehet, hogy szerényebb a szolgálati kör, mint azt szeretttük volna, de Isten kegyelméből mégis az én erőtlenségemet felhasználva isteni erők kezdenek működni és emberi életek lesznek áldottak.

Testvéreim! Hadd mondjak végül egy olyan történetet, amiben érintettségem van: Van egy szenvedélybeteg ismerősöm, aki hosszú-hosszú évek óta nem és nem bírt megtérni, meggyógyulni. Pedig egy hívő emberről van szó. Én megpróbáltam segíteni, mondtam neki nagy okosságokat és türelmes is voltam hozzá. Szerintem mindent megtettem érte, amit megtehettem. Tudjátok rólam, hogy szenvedélybetegek közt dolgozom 2 évtizede, nem egy emberen tudtam már hatékonyan segíteni. De itt meg kellett tapasztalnom az erőtlenségemet. Még csak nem is úgy, hogy Isten az én erőtlenségemen, tehetetlenségemen keresztül tett csodát. Hanem úgy, hogy nem rajtam keresztül tett csodát és az illető élete megfordult, jó irányt vett. Tudom, a példám annyira blőd, hogy sokan felnevelhetnek: hiszen most vallotta be a lelkész, hogy nem sikerült segítenie! De én azt mondom: Tiszta a lelkiismeretem, hogy amit megtehettem, megtettem, és hálát adok Istennek, hogy úgy tetszett neki: nem általam, nem az én erőm által jött rendbe ennek az embernek az élete, hanem valami titokzatos módon, ha úgy tetszik emberektől függetlenül, ha úgy tetszik, akkor sok emberi segítség értelmes felhasználása által. Nekem mindenesetre nagy örömöm, hogy bár az én nevem nem dicsőült meg ebben a történetben, sőt kizárólag az erőtlenségemet tapasztaltam meg, mégis Isten meggyógyította ezt a hittestvéremet. Nekem elég a kegyelem, hogy imádkoztam érte és megtettem, amit megtehettem. Isten, ha úgy tetszik, tőlem függetlenül tett csodát, de tulajdonképpen én is egy szereplő voltam a gyógyulásban, még ha mellékszereplő is. Meggyőződésem, hogy titkos összefüggés van a között, hogy erőtlenségemet voltam kénytelen Isten elé vinni imában és aközött, hogy Isten ereje átjárta hittestvéremet.

Testvéreim! A hitünk nem kevesebb belátásra hív minket, mint életünk töredékességének, sőt bűnösségének, erőtlenségének Isten elé tárására. Ez merőben más, mint amit az egyházban szeretnénk, hiszen olyan élvezetes lenne, ha az egyház már dicsőséges lenne, már feltűnő módon a győztesek erős csapata lennénk. Isten azonban arra hív, hogy vállaljuk fel erőtlenségünket. Ne versenyezzünk egymás közt, hogy ki az erősebb, ki a hívőbb. Hanem egészítsük ki egymást egymás hitével. És higgyünk abban az Istenben, aki az ilyen egyházban árasztja a maga erejét. Ámen.